

ANIOŁ STRÓŻ

Gazeta dla dzieci.

Bezpłatny dodatek — wychodzi co tydzień.

Rok 2

CHOJNICE, dnia 5-go lutego 1925 r.

Nr. 5

Janek — kogucik.

Rodzice małego Janka, mieli z nim ciągle utrapienie — bo nie tylko, że stale chodził brudny, choć codziennie dostawał czysty fartuszek, tak jak i jego dwie siostrzyczki — ale i myć się nie chciał. Co ranka, podczas mycia, rozlegały się jego wrzaski i krzyki po domu całym i na ulicę, że dzieci z pobliskich domów, zatrzymywały się nieraz gromadnie, dziwiąc się, za co ten mały Janek jest codziennie bity. I żalowały go niezmiernie.

Ale, dowiedziawszy się wreszcie od jednej z jego siostrzyczek, że to mycie powoduje takie wrzaski — przestały go żalować a porozumiawszy się między sobą, przebrały go Jankiem — Smarowozem. I od-tąd, żeby się tylko ukazał w bramie, dzieci spostrzegły go, wykrzykiwały, „urągłiwie, a radośnie — Janek Smarowóz! Janek Smarowóz!

Z początku tak go to przewisko ubodło, że uciekał z przed oczu swawolników — lecz później, nic z tego nie robił i odrażając się im pięścią, „starał się ich koniecznie przekrzyczeć.

Aż pewnego razu staruszka babcia jego, zawezwawszy go do swego pokoju — zapytała Janka o przyczynę tego krzyku na ulicy i kogo to Smarowozem nazywają — dowiedziała się z własnych ust jego, że to jej kochany wnuczek, tak się pięknie nazywa.

Zmartwiona i zawstydzona, wzięwszy go za rączkę, tak go napominała: Janku, kochanie, uważaj dobrze co mówię. Ponieważ wiem od rodziców, że ani prośby, ani groźby nie mają przystępu do twego serduszka i że jak widzę wcale nie wstydzisz się swego przewiska, którym cię dzieci obdarzyły — przeto mówię ci, że jeżeli się do dni się do pni siedmiu nie poprawisz — to znaczy codziennie rano sam się umyjesz, i to porządnie — to porośniesz pierzem i będziesz kogutem, Kogutem! Wiesz przecie, że babcia twoja nigdy nie kłamie więc możesz mi wierzyć, że tak się stanie. Otóż, pamiętaj, od jutra krzyki i wrzaski mają ustać — a ty sam zaczniesz się myć. Teraz idź się bawić, i temi słowy pożegnała go babcia.

Janek wyszedł z pokoju z główką na piersi opuszczoną — myślał rozważał. Perspektywa zostania kogutem, wcale ją wcale mu się nie uśmiechała. W prawdzie możność wlatywania na płot trochę mu się podobała — ale za to, cóż jedzenie kogut dostaje! Pozał się Boże! Ziemniaki i ziemniaki, a czasem jęczmień. A on tak lubiał nadewszystko smaczne potrawy, słodkie leguminki, cukierki, ciastka, czekoladę! Tego wszystkiego ani powącha kogut. No jak śpi? Na drabince w kurniku. Przecie to nie jest żadne spanie — co innego miękie łóżeczko, z którego się tak niechętnie wstaje rano!

Niema co ukrywać — Janek jest leniuszkiem i to tak szkaradnym, co to myśli — niech się co chce dzieje, nie ruszę się. Bo i czemu wreszcie wytłuma-

czyć brak chęci do mycia? Nie boli go przytem skóra bo wszyscy ludzie myją się z przyjemnością, nie uskarżając się na wcale. Tylko lenistwem! Nie lubi sam nic robić i krzyczy jak drudzy chcą go w tem wy-ręczyć.

A więc od jutra ma się myć sam i bez krzyku. Brrr... taka nieprzyjemna woda — żeby chociaż ciepła — a tu taka zimna! Et, co tam babcia wie jeszcze nikt nie słyszał o tem, żeby człowiek przemienił się w koguta! Babcia pewnie mnie tak straszy rozmyślał Janek. I znalazłszy wreszcie argument, uspakajający jego smnienie, zapomniał zupełnie o przestrodze babci — to też na drugi dzień rano, można było znowu usłyszeć jego przeraźliwe wrzaski.

I tak siedem dni upłynęło, a Janek się nie poprawił. Siódmego dnia, układając się do łóżeczka, nie zapomniał jednak rzecz siostrzyczkom: a wiedziałem, że to tylko strachy. W krotce potem, zadowolony usnął.

W pokoju, gdzie dzieci spały, paliła się zawsze w nocy lampka mała, przesłonięta różowym obażurem, przez co pokój tonął w półmroku. Zosie, siostrzyczkę Janka, obudziło uczucie pragnienia — siadła więc na łóżeczku, a napiwszy się wody ze stojącej, na nocnym stoliku szklanki, ułożyła się znowu i przymknęła oczy. Wtem usłyszała ostróżne otwieranie okna otworzyła przestraszona oczy i zobaczyła dobrą wróżkę wchodząca oknem do pokoju. Ubrana była w biały długi płaszcz na głowie miała takiż kaptur, na nosie złote okulary — a w ręce trzymała laseczkę złotą. Zbliżyła się do łóżeczka Janka, a poszeptawszy coś, dotknęła laseczką lekko ramienia jego. I wyszła znowu przez okno, nie zapominawszy go zamknąć.

Ponieważ trochę to nastraszyło Zosie i nie mogła zrozumieć cel wizyty nocnej dobrej wróżki — postanowiła rano opowiedzieć wszystko mamusi. Tymczasem, nakrywszy główkę kołdrą smacznie usnęła.

Ranietko, wtedy, kiedy najsmaczniej się śpi, obudziło wszystkich domowników głośnie pianie koguta w pokoju. Zerwali się wszyscy — matka, słysząc powtórnie pianie w dziecięcym pokoju, weszła i zobaczyła na łóżeczku Janka koguta, a Zosie i Jadzie poblądle i drżące ze strachu. Zdziwiona obecnością koguta, kazała dziewczynkom położyć się spokojnie, bo to wstyd, żeby takie duże dziewczynki bały się koguta — otworzyła okno i pokrzykując aśś... aśś... wypędziła go do ogrodu.

Poczem zamknawszy okno, chciała wyjść z pokoju, ale zatrzymała ją Zosia słowami — mamusiu, ja chcę coś powiedzieć mamusi. Matka zła, że jej sen przerwano, odpowiedziała: śpij, spij, przy śniadaniu mi powiesz — i wyszła.

Ja żeż zdumieni byli wszyscy, tego ranka, nie słysząc Janka krzyków — ojciec nawet wszedł do dziecięcego pokoju, ażeby sprawdzić, czy Janek już się

mył — tutaj jednak zastał płaczące Zosię i Jadzię a matkę ogromnie zmartwioną.

Zapytawszy o powód płaczu, dowiedział się z ust Zosi o nocej wizycie wróżki i o zniknięciu Janka. A więc spełniła się przepowiednia babci! Janek zamieniony w koguta. Ruszyli wszyscy na podwórze, ażeby zobaczyć Janka—koguta i zapytać się go, czy przynajmniej mówić umie.

Na podwórku, w otoczeniu kur, stał Janek kogut, a służąca karmiła jej jęczmieniem ani przeczując że karmi Janka owego znanego smakosza. Siostrzyczki z płaczem podbiegły do niego, wołając: Janku, Janku, cóż narobił swoim nieposłuszeństwem! Biedny ty teraz, biedny — popatrz choć na nas — mycię tak żałujemy! A Janek kogucik strzepnął skrzydłami i kukuryku! Siostrzyczki, zawiędzone w nadziejach, tuliły się z płaczem do rodziców. Aż żona przypomniała babcię. Chodźmy tatusiu, mówi, do babci — ona z pewnością znajdzie radę na to nieszczęście Janka. Poszli więc i Zosia z Jadzią poczęły babcię prosić: Babciuniu słodka, poratuj w biedzie Janka — znajdź jaką radę, bo my tego nie przeżyjemy! I wstyd nam, że mamy braciuszka kogutem i pomysł babciu, jaki on biedny. Musi jeść ziemniaki i jęczmień — on, który przedtem twierdził, że io jedzenie dla prosiąt. I pomysł także, co go czeka w przyszłości!

Mamusia zawsze sprzedaje stare koguty, więc jak on się postarzeje, to o ile lis go nie porwie, sprzedadzą go i żyd go zje w rosole. Babciu, zmiłuj się.

A babcia rozmyślała i gdy wreszcie przemówiła wszyscy usłyszeli te słowa: Dobra wróżka przemieni Janka w koguta, więc ona go tylko odmienić może. Ja wiem, gdzie ona mieszka, ale darmo iść do niej z prośbą, bo Janek musi być ukaranym za lenistwo — a kara nie minie prędzej, aż po upływie siedmiu dni. Trzeba więc owe siedm dni przeczekać — a później pójdziecie do niej i o ile Janek — kogucik obieca poprawę, będzie znowu dawnym Jankiem, ale już lepszym,

Dziewczynki, wysłuchawszy odpowiedzi babci, podskoczyły radośnie i pobiegły zaraz do kredensu, ażeby wziąć z tamtąd słodkiej bułeczki i nią osłodzić pokutę Janka kogutka. Lecz jakież było ich zdziwienie, gdy kogut zobaczywszy tyle bułki, zaczął zwoływać wszystkie kury i wspaniałomyślnie wszystkim im ofiarował, sam ledwie skosztowawszy!

Trudno, był przecież naprawdę kogutem. Dały mu więc spokój zaprzestały wychodzić na podwórze, ażeby nie patrzeć na hańbę brata.

(Dokończenie nastąpi.)

Kto pracuje, ten szczęśliwy.

Kto przy pracy Boga chwali,
Pójdzie w dobrem coraz dalej;
Pracuj, módl się i żyj w zgodzie
To ci bieda nie dobodzie.

Pracowitość życie słodzi,
Próżniakiem się być nie godzi,
Na to Pan Bóg dał nam siły,
Aby zawsze czynne były.

Pszczółce w pracy dzień upływa;
Mrówka przy pracy szczęśliwa;
Obie się głodu nie boją,
Chwaląc Stwórcę pracą swoją.

Gdy pracujesz w imię Boże,
To ci Pan Bóg dopomoże,
Uzniewszy czoło potem,
Napelnisz skrzyneczki złotem.

Bóg pomaga dobrej chęci,
Kto mu pracą swą poświęci;
A choć już nastaje siła,
Aniołów mu w pomoc zsyła.

Szopka.

Jezus malusienki, leży nagusieńki,
Płacze z zimna, nie dała Mu Matusia
sukienki.

Co uboga była, rąbek z głowy zdjęła,
W który Dziecię owinąwszy, sienkiem
go okryła.

Nie w kolebeczki, ani poduszki,
W żłobie mu położyła siana pod
głoweczki.

Dziecina się kwili, Matusienka lili,
W nóżki zimno, żłóbek twardy,
stajenka się chyli,

Matusia truchleje, serdeczne łyż leje.
O mój Synu! woła Twoja, nie moja
się dzieje.

Przestań płakać, proszę, bo żalu nie
zniosę,
Dosyć go mam z męki Twojej, którą
w sercu noszę.

Józefie stareńki, daj ognia z fajerki,
Grzać Dziecinę, sam co prędzej
dodzieraj stajenki.

Pobudka poranna.

Sen spędzajcie z oczu, z czoła,
Już kogutek na nas woła:
„Wstań, dziewczynko! Wstań, chłopczyku!
Kukuryku! Kukuryku!

Kto z kogutkiem rano wstaje,
Temu Pan Bóg łaskę daje!
Zato śpioch ma trosk bez ltku.
Kukuryku! Kukuryku!

Niech się zegna prędko z łóżkiem,
Kto się nie chce zwać leniuszkiem!
Książka czeka na stoliku!
Kukuryku! Kukuryku!

A gdy w pracy dzień spędzicie,
To mnie znowu usłyszycie:
„Spać dziewczynko! Spać chłopczyku!
Kukuryku! Kukuryku!

Szyła baba worek.

Szyła baba worek.
W poniedziałek wtorek
W środę spruła żywo,
Bo uszyła krzywo.

Widział stary Bartek
Jak znów szyła w czwartek
I znów pruła w piątek
Bo zły był początek.

Zaczęła w sobotę
Od nowa robotę
A w niedzielę całą spała
Bo się wielce spracowała.